

VED VITUS BERINGS GRAV

*Han sover i det vaade Sand
 paa Skellet mellem Hav og Land.
 Omkring ham hvælves Rummet frit,
 og Blæsten bøjer Græsset blidt
 med Suk i Suk: Far hen! Far hen!
 Det samme Suk; igen, igen. —*

*En øde Ø, et sparsomt Læ.
 Paa Graven staar et Kors af Træ,
 og sultne Maagers skingre Sang
 er alt, der røber Aarets Gang.
 Her fandt en Langvejsfarer Fred, —
 nu hviler han bag Tid og Sted.*

*Men kan den Døde blunde trygt,
 naar Jorden stønner tungt af Frygt —?
 Det er, som om vi hører Raab
 fra ham, der var saa fuld af Haab.
 Han er endnu paa Langvejsfærd.
 Hvor han er fjern! Hvor han er nær!*

*Thi hverken Sekler eller Sand
 kan skjule ham, den døde Mand.
 En sangfuld Længsel i vort Blod,
 det er den Arv, han efterlod,
 og friske finder vi hans Spor,
 skønt Sandet flyger, Græsset gror.*

Ulf Hoffmann.

Fig. 84. Vitus Berings Grav paa Berings Ø.